

Gozdarjevi spomini

Spisal Jos. Kostanjevec.

Gotovo se ne motim, gospod gozdar, ako domnevam, da je pravila Črna današnji dan, ste jo zagledali prvič, na vas je bil mučen vtis. Težko vam je bilo pri srcu, ko je vaša noga stopala mimo naših hiš in to tako tesne zaradi tega, ker tako silno oddaljena od večde se je bilo godilo tako in tako. Zacetili ste, da ste bili v proganstvu, v Sibiriji, na bradostjo se je napolnila duša. To ni nič čudnega, meni se je godilo tako in tako. Gospodu učitelju nič bolj. Toda verujte mi, da kmalu me tesnoba vašega srca in takot vaše duše, zakaj v takem se prepričate, da ste bili v kraj, kakoršnih le manjre naše mala domovina. Ne mislim naravnih krasot, najdete sami in najdete ob vsaki stopinji. Ne razumem napačno, ne, niti naših krasot ne bi hotel in hotel več pogrešati, ne bi se hotel prostovoljno ločiti od doma. Sedaj hočem govoriti o ljudeh, o naših ljudeh, o naših hišah, o naših ljudeh, o naših hišah. Videli ste jih večkrat, morali ste iti mimo njih, naj spada nekaj oddaljenosti, ki jih boste spoznali v kratkem, in posamezne stvari raztresene hiše. Tukaj doma Poljanci, Tratniki, Trubarji, Gabrovci in celo Lisjaki. Naša hiša in vsaka rodovina, ki se bistveno razlikuje od drugih, a vse skupaj, kolikor jih je, živijo med seboj v slobojstvu. Vsaka rodovina in vsaka hiša se ter si utrja, a vse skupaj, kolikor jih je, živijo za eno, ako je v njej in ako pride nenadoma nesreče. Vsaka hiša, ne morda povest, gospod gozdar, ne morda povesti polne dijen sem skočil s postelje. Moja sogica je imela okno na vrt, kjer je na mehki trati rastlo nekoliko jablan, lepih in širokoprtnih, obloženih s samimi lepimi, debelimi, rdeče se bleščečimi plodovi, da so se veje pripogibale skoro do tal. Bil je lep pogled na to zdravo, plemenito drevje. Tja čez jablane pa so se videli robovi onega gozda, ki je imel postati za toliko vrsto let kraj moje javnega delovanja.

Soba sama na sebi je bila visoka in zračna, navadno poslikana in v njej razen postelje še dve omarji za obleko, miza, umivalnik in par pletenih stolov. Tla so bila iz mehkega lesa in bela, da bi lahko jedel na njih. Ni bilo vse skupaj sicer nič posebnega in razvajenec bi bil morda zaničljivo pogledal, ako bi ga kdo vprašal, kako mu ugaja soba, a meni se je prikupila takoj in že čez nekoliko dni bi ne bil menjal z drugo, tudi ako bi bila še lepša. Zraven je bila majhna predsoba, kjer sem pogosto spravil v poseben kovček reči, ki jih nisem potreboval vsak dan, a tudi druge potrebščine za gozd. Tudi malo mizo sem si dal postaviti tja, da mi ni bilo treba sprejemati v sobi čuvajev in drugih ljudi, ki so se sem ter tja zglašali pri meni službeno ali po opravilih.

(Dalje prihodnjic)

Med našimi Slovenci po širni Ameriki

Piše Jože Grdina

Joliet.

Že dalj časa je minulo, odkar sem jo mahnil malo po Ameriki med naše ljudi, med naše dobre Slovence in Slovenke, ki žive precej daleč od meje države Ohio. Ti dve državi sta Illinois in Wisconsin, koder so naši ljudje v prav častnem številu naseljeni. Šel sem kot je že urenik tega lista poročal in poročal o uspehih za agitacijo Ameriške Domovine. Zdi se mi, da je kar prav, da se malo seznanimo z njimi. Izobražen mož ste, gospod Jelenko, ne dvomim, da me razumete. Ne borim se proti pravemu napreduku, ne, gotovo ne. Pravi napredek je od Boga in v čast Bogu, ljudem in olajšavo njihovega bednega stanja, njihovega truda in trpljenja in v doseg večjega blagostanja, pravi napredek ima namen, stopiti človeka kolikor mogoče popolnega in plemenitega, vsled tega tudi popolno in plemenito delo njegovih rok in v tej popolnosti in plemenitosti tudi srečnega. Takšnega napredka se veselimo, takšnega napredka želimo vsemu človeštvu, ga želimo zlasti svojim župljanom in vsemu narodu slovenskemu. Ako bi imel pa priti v drugačni obliki, tedaj naj ostanejo moji ljubi črnici rajši takšni, kakoršni so bili do sedaj in nikdar ne bodo vedeli, kaj je hudo.

Mnogo se je še govorilo tisti večer in le prenegalo je potekel čas. Župnik je dal poklicati mojega novega hišnega gospodarja Poljanca in ta me je spremil domov, ko sem se pozno v noči poslovil od obeh tako častitljivih novih tovarišev.

II.

Solnce je že پسajalo čez gozdove in Črna se je kopala v prvih njegovih žarkih, ko sem se drugega dne zbudil. Spal sem trdno in dobro, čvrst in okrepjen sem skočil s postelje. Moja sogica je imela okno na vrt, kjer je na mehki trati rastlo nekoliko jablan, lepih in širokoprtnih, obloženih s samimi lepimi, debelimi, rdeče se bleščečimi plodovi, da so se veje pripogibale skoro do tal. Bil je lep pogled na to zdravo, plemenito drevje. Tja čez jablane pa so se videli robovi onega gozda, ki je imel postati za toliko vrsto let kraj moje javnega delovanja.

Soba sama na sebi je bila visoka in zračna, navadno poslikana in v njej razen postelje še dve omarji za obleko, miza, umivalnik in par pletenih stolov. Tla so bila iz mehkega lesa in bela, da bi lahko jedel na njih. Ni bilo vse skupaj sicer nič posebnega in razvajenec bi bil morda zaničljivo pogledal, ako bi ga kdo vprašal, kako mu ugaja soba, a meni se je prikupila takoj in že čez nekoliko dni bi ne bil menjal z drugo, tudi ako bi bila še lepša. Zraven je bila majhna predsoba, kjer sem pogosto spravil v poseben kovček reči, ki jih nisem potreboval vsak dan, a tudi druge potrebščine za gozd. Tudi malo mizo sem si dal postaviti tja, da mi ni bilo treba sprejemati v sobi čuvajev in drugih ljudi, ki so se sem ter tja zglašali pri meni službeno ali po opravilih.

(Dalje prihodnjic)

brat, ter kuhar v župnišču pri sv. Štefanu. Koliko časa je v Ameriki in koliko časa franciškanski brat mi žal ni znano; doma je, če sem ga prav razumel med pogovorom, tam iz Most pri Ljubljani; kratko Ljubljancan. Po značaju je zelo miuren pa prijazen; da je pa posebej, mi ni treba še posebej poudarjati. Poleg tega, da je zelo pobožen pa je tudi navdušen Slovan, in to pravi Slovan. Dobro verna slovenska duša in ako bi imeli gotovi voditelji Slovanov vsaj malce take iskrenosti in poštenosti kot je br. Bonifacijeva, potem pa: blagor Slovanom!

Ko sem se dobro podprl z dobrotami, s katerimi mi je postal br. Bonifacij, sem se mu seveda primerno zahvalil z obljubo, da se še oglašim, sem jo pr krenil na Cermak Rd. k John Gottliebu, ki ima lepo urejeno cvetličarno, ali kakor pravimo "Florist." Johna poznam že iz konvencije v Waukeganu, kjer sva bila skupaj v odboru za pravila, poleg tega je pa že tudi star naročnik Ameriške Domovine zato se je šikalo, da se tam ustavim. Tu sem se potem tudi srečal z njegovo soprogo Julijo, ki je bila prva glavna tajnica Slovenske ženske zveze, ter ena izmed glavnih ustanoviteljic ženske organizacije.

Oba, John in Julija, sta doma tam od Rečice na zelenem štaterju, ter oba aktivna na društvenem polju. Z gospo sva se že srečala na konvenciji KSKJ v Pittsburghu, Pa. John je bil zelo aktiven pri JPO-SS; vseposod rad dela, kjer se mu nudi prilika, je še vedno živahen, kot je bil in on je bil tudi zato, da bi se ustanovilo podružnico SMZ, kar se pa žal ni zgodilo, kljub temu, da bi bil to rad videl jaz, John in še drugi. Krivda pa ni bila naša, da se ni.

Zatem sem se ustavil še v uredništvu Amerikanskega Slovenca, se srečal z Mr. Jeričem, napravil še nekaj drugih obiskov, potem pa hajdi naprej. Kam? Pot proti Jolietu pelje malo Lemonta in tja se tudi malce oglašim. Rečeno storjeno. Tu sem se srečal z nekaterimi o. franciškani, predvsem z Rev. B. Ambrožičem se malo pogovoril, potem pa hajd v Joliet. Malo sem bil v zadregi in skrbah kako bo tam? Joliet mi ni bil ničak simpatičen. Menda zato ker sem včasih slišal razna mnenja kako in kaj je bilo včasih med Jolietom in Clevelandom. To bo menda nekako glavni vzrok temu; dasi sem bil parkrat že prej tam, ampak moji vtisi so bili kar bolj čudni. Ampak zdaj pa jaz na Joliet gledam s čisto iz druge strani, v drugačni luči; danes mi je simpatičen, danes ga jaz visoko spoštujem. Včasih sem deljal v Joliet jaz ne bi šel; prej kam drugam; danes v Joliet skorajda najrajši. Povem odkrito, kako sem mislil in kako mislim, in poudarim: Vsa čast Jolietu.

Že od daleč sem uzel ponosno vitka stolpa slovenske cerkve sv. Jožefa. Krasna stavba je to je v ponos ne samo jolietskim Slovincem, ki so jo zgradili z gotovo nemalimi žrtvami, je v ponos tudi izseljenemu slovenstvu v Ameriki; je kakor kaka škofijska katedrala. Ko sem si je pozneje, ko sem bil tam, ogledoval mi je zelo ugajala, kakor zunanost, tako notranost; monumetalna stavba, ki je, če prav sodim, najlepša v Jolietu.

V Jolietu sem se najprvo ustavil v uradu K. S. K. Jednote. Jo novo moderno poslopje, ki je danes, če se ne motim, najlepša stavba oziroma urad, kar jil lastujejo naše podporne organizacije. Mr. Josip Zalar, gl. tajnik KSKJ, ki me je prav prijazno sprejel, mi je potem razkazal od vrha do tal to res lepo stavbo, ki popolnoma odgovarja v vseh oziirih za tako organizacijo, ki bi bila, ako bi bilo več kooperacije med katoliškimi Slovenci v Ameriki, lahko še precej večji kot je.

Mr. Zalar mi je dal takoj nekaj navodil kam in kako, in potem pa hajdi na delo. Toda no se je bližala; treba jerperge. To da kje? Kake sestrice tu ni mam, bratranca tudi ne, še kake drugačne žlahte ne. Mr. Zalar mi nasvetuje hotel, katerega lastuje Mr. Gospodarić. Well nekam bo že treba iti. Pa v Jolietu je tudi moj stari znanec Mihael Hočevar; pri njemu se zglašim. No in pri Hočevarju sem potem dobil jerperge. Miha je zelo družaben pa tudi nadarjen mož; zaveden narodnjak pa zelo dober katoličan, star jedno tar, ki je dosti storil svojčas za KSKJ tam v Jolietu. O in za ondotno naselbino. Miha je doma iz vasi Cegelnica, župni ja Žužemberk. Od tam je tudi njegova soproga Jožefa, zelo dobra pa verna žena, ki posebn rada prebira slovenske časopise in knjige.

Pri Hočevarjevih so me povabili, da kar pri njih ostanem in to sem tudi storil. Saj je bilo pa tudi prijetno razgovarjati se z takimi ljudmi kot sta Hočevarjeva dva. Z Mihaatom sva obujala spomine, kako je bilo včasih na konvenciji KSKJ, ko sva bila delegata. Meni je bil Miha od nekaj simpatičen in na konvenciji v Pittsburghu sem si z Lekšanom iz Barbertona pa z Strletom iz Minnesote precej prizadeval, da smo Mihata spravili v gl. odbor KSKJ. Tista leta smo se preklali za tisto centralizacijo, ki bi jo KSKJ zdavnaj morala imeti. No in Miha je bil dober jednotar pa navdušen centralist in mi; hajdi, Miha v glavni odbor boš šel. In to se je tudi zgodilo.

Precej zanimivosti sem videl tam pri Hočevarju. On ima prvi Koledar Glas Naroda, ki je izšel leta 1895, potem če se ne motim prvi Koledar Ave Maria. Vse to ima on spravljeno. In kaj še? Zapisnike vseh vsakovrstnih dogodkov od leta 1904. Težko, da ima kaj takega kak naš Slovenec v Ameriki. Poleg tega ima gotov star denar, ame-

riški seveda. Iz tega razvidno, kako se on za vso to stvar zanimal. Da ima poleg tega dosti raznih knjig, ni treba poudarjati, ker on se je za tako stvar vedno zanimal. Zdaj živi lepo mirno z svojo soprogo v Jolietu, kjer opravlja službo janitorja v uradu KSKJ. Prav je, da so mu, dali kaj tako primerne. Bog ga ohrani še mnogo set, v korist naroda.

Ko sem dobil jerperge, sem jo mahnil kar takoj na delo za A. D. Kam? Mr. Josip Zalar mi je rekel naj grem k John Vidmarju, na Broadway cesti, ki je tanik dr. sv. Jožefa št. 2 KSKJ. G. Vidmar je pristna slovenska korenina iz Bele krajine. On opravlja tudi notarske in druge posle. To je bil prvi naročnik Ameriške Domovine, ki sem ga dobil v Jolietu (že prejemenjeni M. Hočevar jo je itak že prej imel.)

In kje so kaki Slovenci tu v bližini, vprašam Mr. Vidmarja: pa mi pokaže hišo rekoč: tamle so tudi, pa tamle itd. V prvo hišo ko stopim, je bil Mr. Louis Gornik, nekdanji Clevelandčan. Brž sva se spoznala: svojo trgovino je imel na vogalu E. 61. ceste in St. Clair Ave; tam kjer je bil prej Frank Černe. Jaz sem bil prej večkrat v njegovi trgovini, čeprav vem, leta 1913 in menda be 1914 predno sem šel v Avstrijo. In glej ga no, kje ga zdaj srečam: v Jolietu na Broadway cesti. Precej sva se imela za pogovoriti in seveda je list takoj vzel brez nadaljnjega; sa sem bil vendar njegov odjemalec včasih.

Od Gornika grem h Frank Končarju na Hickory St. Gospodarja ni bilo doma, dasi so že imeli A. S. in še najbrž druge liste, je Mrs. Končar, ki je tu v Ameriki rojena Slovenka, naročila še A. D. Ni slabo, sem si mislil, ker se me je že začel držala smola, a tu pa kaze dobro; nakar zavijem k Hočevarju, da prespim prvo noč v Jolietu.

Drugo jutro se ustavim pri Frank Stiglicu na Stone St., kjer je bil svoječasno delegat na konvenciji KSKJ, kakor jaz. Pomudil sem se pri zgovornemu rojaku, s katerim sva se pogovorila o soldatih, kajti tudi on je služil Farnce Jožefa in sicer pri "Aizenpon telgraf" oddelku. Mr. G. Stiglic je rodom iz Stajerske in prav dober mož, ki se je tudi naročil na list.

Od tam grem k ge. Mary Baudek, ki živi na isti cesti. Doma je ga. Baudek iz vasi Višejec župnija Hinje. Kljub temu, da že ima A. S. pa je vzela še A. D. da bo več za brati.

Od tam grem k Joseph Avseu na Broadway cesti, ki ima lepo urejeno tiskarno ter tiska vsa krovstne tiskovine; je tajnik dr. Sv. Janeza Krstnika št. 14 KSKJ. Tu rojen Slovenec, k je svoječasno delal v tiskarni Amerikanskega Slovenca, ko je bil še v Jolietu in mi je marsikaj povedal o teh časih. Tud on se je naročil na list.

(Dalje prihodnjic)

Bolniške ladje

Povprečna bolniška ladja je dolga 500 čevljev in zahteva precejšnje število bolniškega osebja, da skrbi za povprečno število 600 bolnikov. Te plavaljoče bolnišnice so opremljene z vsem potrebnim, vključno dietno kuhinjo in raznimi napravami za razvedrilo.

MALI OGLASI

Hiša naproday

Naproday je lepa 10 sob hiša za 2 družini, dvojna garaža in lot; nahaja se blizu Greenwood Ave. Cena je \$11,200. Več podrobnosti da

Frank Prevec
960 E. 185. St.
KE 5030.

Hiša in lot naproday

Naproday je hiša in lot, za 2 družini, 4 in 3 sobe, cena samo \$4,850. Vprašajte zgoraj na 1026 E. 66. Place (Feb. 26 Mar. 1.)

DELO DOBIJO

Delajte v
MODERNEM POSLOPJU
THE TELEPHONE COMPANY

potrebuje ženske za
hišno znanjenje
poslopij v mestu
Stalno delo — dobra plača
Poln ali delni čas
6 večerov v tednu
od 5:10 zv. do 1:40 p.j.

Zglašite se v
Employment Office
700 Prospect Ave. soba 901
od 8 zj. do 5 pop. vsak dan
razen v nedeljo

THE OHIO BELL TELEPHONE CO.

Išče se karpenterje

Stalno delo. Dobra plača. Kotar zanima, naj se zgasi na 960 E. 185. St. (x)

Ženska dobi delo

Mlada ženska dobi stalno delo za splošna hišna dela. Plača \$6 na dan in vozne stroške. Pokličite DR 1068. (42)

MALI OGLASI

Lepi prilika

Na Pearl Rd. Middleburg Heights je naproday 6 sob hiša, lot 395 čevljev spredaj, hlev in druga gospodarska poslopja. 21 akrov na Pearl Rd. in Brookside Parkway, vse okrog zidane hiše, se lahko razdeli v lote. To si morate ogledati. Pokličite za podrobnosti Clifton Realty BO 0911 (42)

Stanovanje išče

Veteran brez otrok išče stanovanje 4 sobe. Kdor ima kaj primernega naj pokliče EX 4112. (44)

Najdene rokavice

V bližini cerkve sv. Vida so bile najdene fine ružave rokavice. Lastnik jih dobi nazaj na 6717 Bonna Ave.

Novo vodstvo!

Popravljamo pralne stroje, vacuum čistilce, električne likalnike, in druge električne predmete. Mi kupimo in prodajamo pralne stroje. Pridemo jih iskati ter jih pripeljemo na dom.

St. Clair Repair Service
7502 St. Clair Ave.
EN 7215. (M-T-x)

JOHN ZULICH

INSURANCE AGENCY
FRANCES ZULICH, licensed agent
IVanhoe 4221
18115 NEFF ROAD

Ne čakajte, kadar ste bolni!

Pridite takoj k meni, da vam razložim v vašem lastnem jeziku, kaj lahko storim za vas. Pravočasna in pravilna preiskava bolezni prinese mnogo krat lahko ozdravljenje. V mojih 15 letih skušnje v bolnišnici sem bil uspešen v zdravljenju zastarelih bolezni kot je revmatizem, bolezen v želodcu, mehurju (Prostate) na vodi in podobno.

DR. PAUL W. WELSH
HYDROPATHIC CLINIC

423 Citizens Bldg.
850 Euclid Ave.

Uradne ure:
10 do 4 razen v sredo
in po dogovoru.
Telefon: MAin 6016
(Tues.-x)

MY BEST DRIVE IN 4 YEARS
THANKS TO MY FAT SAVING
WIFE!!

Wow!

NO POOLING! Thrifty fat conservation makes products like golf balls available sooner. Industrial fats and oils that help make packaged soaps, laundry soaps, floating soaps, nylons, cotton sheets, tires, linoleum, fabrics, pharmaceuticals and thousands more essentials, are still short. Department of Agriculture urges women to continue scraping, skimming and cooping every ounce of used cooking fat.

Pred Filer in Stowell jeklaro v Milwaukee so piketi numeravali prevrniti avto delavca, ki je hotel iti na delo. Policija je morala posredovati. Slika nam predstavlja spopad policije s stavkarji.

ŽIVI VIRI

IVAN MATIČIČ

"Vina gor!" kriči Bršlin pa trka z zlatim kovancem ob mizo.

"Če ga še imaš," gleda krčmarja Stržen, kakor bi ga hotel podreti.

"Šaj ima pravič!" zakriči Zulj. "Kaj vino — pravico, pravico! Prekleti ovađuški žolci!"

"Davi je bil pri črni maši. Prav v zobe so tistemu zijali ti zaznamovani!"

"Praseta so opravljala daričev!"

"Tigri osvinjali krstni kamen!"

"S kolomazo pitali kristjanč!"

"Nikoli več na Svetovit!"

"Rajši v Zlodje korito!"

"Vina gor, sto hudičev!"

Ošlaj pokuši. "Kakšna brozga! Fej!" Izlije kupo po tleh.

"Po gnilih ribah smrdi, fej!" pljune Ošlajev.

"Naj ga žro tigri!" rentaci Sivec.

"Dali so mu pravico!"

"Drugim pribili plohe na vrata!"

"In mesnico so mu dali!"

"Bogatinec je postal v enem letu!"

"Junce in krave odira, najbolj pa nas!"

"Vina gor!"

"Kamnar!"

"Tiger! Oderuh!"

"Šment te ubij!"

Vino je curljalo od miz. Iz samega kričanja ni bilo slišati grmečega boga. Potem so pa vstopili Sobec, Skira in Gutaneč. Kakor bi prilič kdo olja na ogenj. Prav teh je še manjalo.

Kako je to padlo! Obstali so pri vratih, gledali in kar ni so mogli verjeti. Žegnanje, na vasi ples, tu pa toliko zdrahe!

Punt pri belem dnevu, na vsem lepem! Letelo je vanje od vseh strani, kakor bi padali pljunci.

Vsakdo je hotel čim več izbruhati nanje, vse ono, kar je zadrževal leta in leta. Ni jim preostajalo drugega kakor oditi. Ritenski so se lepo umikali, ne da bi se sploh utegnili okreniti. Ne boš! Tako poceni ne pojde! Zdražbarji so jih kar popadli in povlekli noter.

"Na, gnida, pij!" Sivec je

pljusnil polno kupo Šobcu v obraz.

"Napij se, okozlano prase!" švrkne z vinom Ošlaj Skiro.

"Na, umij si svinjski rilec!" Zulj zlije Gutaneč vino kar iz bokala na glavo.

Krčmar je pobegnil iz hiše, žensk se loteval strah, ploha se je usipala čez in čez.

"Hudičovo seme!"

"Pljunci!"

"Rilec!"

"Brezbožniki!"

"Tigri!"

"Fej!"

Tuljenje. Pene na ustih. Poskakovanje bokalov po mizah.

Zunaj svira muzika. Činele in bobni, klepanje kos, — čudovit nesoglas!

Žegnanje!

Odnekod se je pojavil Bršlinov. Prislunil je in kar planil v krčmo. Kmalu nato so se privlekli ven oni trije. Velji sam jih je popeljal ven, rešil jih neljube zbrščine.

Slakov in Čavsov sta bila zašla v Šimnov kot. Pokukala sta v hišo, v hlev, na skedenj, nazadnje zašla k svinjakom.

"Glej jo!" Slakov je kar s prstom pokazal na Zaro. —

"Zdrežaj se, zdrežaj, kaj bi se motala okrog svinj! Kaj nisi za nebeno drugo rabo?"

Dekle je pogledala iz svinjaka, malo pomislila, potem pa stekla k svinjam in jih pričela uhati in vleči od sočne detelje, da so se na vso moč drle in krulile. Strašanski nesoglas!

Noben zvok ligurske godbe ni prodril več skozi kruljenje, razumeti ni bilo niti zadržanja Slakovega, ki je kar žugal od jeze. On je razumel deklino kljubovanje, toda na ta način se ni pustil ugnati, tak slabic je ni bil Slakov Šime. Prej bi bil zmožen spopasti se z deklino kakor umakniti se pred njeno drznostjo. Čavsov Tine je pa bil bolj ravnodušen. Čisto miren je stal tu in se samo smehljaj dekletu, ki se je s tako vnemo pehala med revsačami.

Slednjič so jo pa le ugnale revsače; prenehale so kruliti — in dekle ni vedelo, s čim naj še kljubuje vsiljivemu svetlu.

"Nu, Zaro, vdaj se," jo je nagovoril zdaj Čavsov prijazen.

"Vama naj se vdam? Peteli na!"

Saj sta bila v resnici napeletinjena. Skratnordeči šajmul jima je kar kričal na glavi.

"Pote sva prišla, Zaro; nu, napravi se," ji je prigovarjal Tine.

"Pome? Ja, ko me je pa sram iti s tako nališpanimi fanti."

"Kaj bi se to ujedala, napravi se pa je! Danes je žegnane, premeji hudič!" se je odrezal Šime.

"Jutri bo treba kositi, pa nimam še kose sklepane. Sim, ti si sprten klepač, bi jo hotel sklepati?"

"Po mrhi!" se odreže fantin.

"Jo boš pa ti, Tine, ne?"

"Nu, če ni preveč zvihrana."

Dekle gre in jo prinese s klepiščem vred. In Tine se brez obotavljanja usede pod hrško.

"Nu, Šime, ti bi pa zvožil tole na gnoj, da homo prej gotovi. Potem pa pojdem z vama. Ne?"

Šime jo je pogledal užaljen, ozrl se po svojih rjavih šolnih in modrih nogavicah, nakar se je okrenil in rekel: "Zlodji vzemi tebe in gnoj!"

Dekle je zaklicala za njim, naj počaka, bo šla z njim, toda Šime se ni maral niti ozreti več; bržčas je bil res užaljen.

Ona se je motala še nekaj časa okrog hlevov, potem je šla pa nesla še eno koso klepaču pod hrško.

"Na, Tine, bi sklepal še to, ko si že tu."

"Bom," je prikimal.

"Saj ti kosa tako dobro pristojta, Tine." Nagnila se mu je prav nad glavo. "Veš, boljše kotale štrmasta šema," ga je pocuknila za kričavi šajmul pa mu ga kar snela z glave. "To ni zate, Tine." Fant je klepal dalje in se ni niti najmanj upiral deklini drzkosti. "Če si res prišel pome, Tine, veš, boš pač moral pokriti klobuk, ker z vsako šavro jaz ne bi plesala. Kako te je škoda, Tine, da si zašel mednje! Tak moder fant si bil. Vem, zaradi očeta si to storil, veš pa ni vreden tvoj stari, da si se toliko žrtvoval. Kako te je škoda! Saj če ti je bilo le radi kruha, bi pa prišel k nam, potrebovali bi moškega pri hiši."

Fant je še niže sklonil glavo in dekle ni opazilo solze, ki mu

je kanila na koso. On je naglo klepal, kakor bi kanil zakovati v jeklo vso svojo revo in jad. Stori se mu je neizrečeno milo, prav ko obsojencu, ki dotiplje rešilno roko. Kaj že vse je Tine pretrpel radi tega. Po eni strani ga tepejo Liguri, po drugi strani ga zaničujejo ljudje. On pa ne more nazaj, ni je vrnitve, prav ko bi se zapisal samemu peklju. Kako so ga davi nemilostno bili, ker se je upiral iti skrunit službo božjo. In on ve, da ga bodo drevi zopet bili, ker ne bo nobene privedel na plesišče. Morda celo zvedo, da kleplje Šimnovo koso. Slakov ga bo gotovo ovadil. In zopet bo bičan.

"Kako te je škoda!" ponavlja dekle venomer pa ga gleda in opazi na glavi sledove udarcev, na licih praske, tilnik razbičan, a niže po hrbtu ne vidi strahotnih sledi. Zaro samo sluti in zgrozi se ob tej slutnji in dahne: "Ubožec!" tako sočutno, da se fant skoro zdrzne, a ne ve, kako naj ji izkaže hvalečnost.

"Kdo vam bo kosil?" reče on po daljšem premolku.

"Kdo? Okrog doma bom sam. Toliko vas je tam, nam pa manjka koscev."

"Res, manjka jih. Ko pa ne smemo pomagati domačin. Pravijo, da bi nam bilo pod častjo."

"Kar pridi, Tine, pa vrzi ti stega spaka s sebe. Naša hiša ti je odprta, kadar hočeš. Boš našel laz."

"Hm." Ko je doklepal, je bil kar nekako poživljen. Zaro mu je prinesla pečenih štrukljev pa kelih vina. Potem ji je pomagal še to in ono. Pripravila sta lojtrski voz, žrdi in vse, kar spada h košnji—in Tine se je počutil pri vsem tem neizmerno srečnega, kakor bi se povrnil iz sužnosti na svobodna tla. Ni slišal več godbe, ne hrupa s plesišča, kajti ves se je zamotil v delo, ki se mu je zdelo tako zvišeno in dragoceno. Ko se je odpravil, je že skoro tonilo sonce.

Tedaj se je šele prihulil za vrtovi Bran. Prav kot bi prihajal s tatinske poti. Za Martrovo hišo je šele planil na pot, potem pa kar šinil domov v hlev. Budinka je bila brž tu, li-

ki bi uzrla sina skozi zide. On je naglo vihtel vile, odkidaval ter nastiljal. Mati ga je pozorno motrila — in ko je videla, da se mu oči živahno utrinjajo, je rekla mirno:

"Dolgo te ni. Obed se je ves presušil."

"Kdaj je odgnal Drejč?"

"Sredi popoldne. Narocila sem mu, naj prižene še pred mrakom. Če pojdeš jutri kositi, si nisi še nič pristoril."

"Za ogradami sem videl blago. Ne bi smel pasti tam, bom kosili."

"Če bi gnal pod Viševik, bi prišel prazen domov."

"Viševika naj se varuje!"

"Ko pokosimo, naj ostane blago doma. Sleherni dan se bojim, da pride brez blaga s paše."

Bran je naglo pospravil oku-

krane pečene štruklje, namoče-

ne v vinu. Potem je šel koso. Ko se je stemel, preskočil plot pa šel na Šimnovim.

Na vasi je pa igrala bolj in bolj omamno. Kam so gorela lica, kaj se jim lepili na čelo?

Pesalci so pa postajali ni in vroči, bolj in bolj ro in divje so plesali, so se nemirne približevale, sišcu. Noč je nevarna, tere so skušale zlepa hčere domov, druge so kar s silo iztrgale iz

Se celo Odrinov Tine zvečer približal plesišču, losten sledil živahnim Podliparjeve Mile. Z v tom mu je bila razkošna zdaj pa pleše z Liguri, ne ozre se nikamor, vsi ti premamljena.

(Dalje prihodnje)

Pozor, Slovenci!

Pravkar sem se vrnil iz ameriške mornarice — bom zdaj služil vam.

Odprl sem edino te vrste slovensko trgovino

WATERLOO BEVERAGE STORE

V GUBANCOVEM POSLOPJU

16721 Waterloo Road

Imeli bomo vedno polno zalogo

PIVE, VINA in "CORDIALS"

Lahko vzamete s seboj, ali vam dopeljemo na Prodajamo na steklenice ali na zaboje.

Se priporočamo

ERNEST MRAMOR, lastnik

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jam

Vam i Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporni organizacija v Ameriki... Posluje že 52. leto

Članstvo nad 40,000

Premoženje nad \$6,000,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 129.91%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri naših isteni in nadsolventni podporni organizaciji.

KRANJSKO-SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI

kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, boleznin in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 65. let, otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejše vrste certifikate, dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če je naš članica te mogočne in bogate katoliške vodilne organizacije, trudi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrni na uradnike in uradnice krajevskih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

POPRAVLJAMO STREHE IN VRŠIMO VSAKOVRSNA GRADBENA DELA

Prenovljenje je naša posebnost. Sedaj je dobili material za prenovljenje in popravila STREHE POKRIVAMO OD \$75.00 NA

Vse delo je prvotno in v vaše zadovoljstvo. Želite, se plačevanje uredi na lahka mesečna plačila. Se priporočamo za naklonjenost.

KOVAC BROS.

GENERAL CONTRACTORS

KE 5030

956 E. 185. ST.

TAKOJ LAHKO DOPELJEMO

Električne čistilce (vacuum cleaners), PREMIER, FILTEX, ROYAL in ELECTROLUX izdelka vam lahko takoj dopeljemo k nam in si ga izberite!

Imamo tudi veliko drugih električnih hišnih potrebščin.

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 ST. CLAIR AVE.

JOHN SUŠNIK, lastnik

Zaupanje

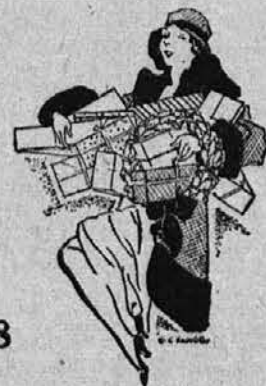
MODRI TRGOVCI
POKAŽEJO SVOJE
ZAUPLANJE V
NAKUPOVALNO
MOČ SLOVENSKEGA
NARODA V
CLEVELANDU S TEM.
DA OGLAŠAJO V

Ameriški Domovini

najstarejšem slovenskem časopisu v Clevelandu

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628

Tisti beli konj. — Dva ameriška GI si ogledujeta Hirohitovega konja, to je tisti slavnj beli konj, ki ga je do slej smel jahati samo Hirohito. Slika je posneta na dvorišču vladarjeve palače in je prva slika, ki je bila kdaj posneta na tem prostoru. Lt. Edward Allen iz Philadelphie drži konja, poleg njega pa je T-5 Herbert Benson Jr., iz Columbia, S. C. 8